

bedre Kræfter blandt Juristerne maatte ønske at søge hen til de Embeder, hvorom her er Tale. Det kan man ikke vente at ville skee, naar Rønningerne blive satte saa ringe. At disse høist vigtige Embeder skulde blive besatte med mindre dygtige Jurister, maa, efter hvad der vil være klart for Alle, være til stor Skade for vor hele Udvikling og for den hele Bestyrelse. Jeg kan derfor ikke Andet end paa det Bedste understøtte Udvalgets Forslag.

Frelund: Jeg troer, at man maa være enig med den sidste ærede Tale i, at hvad der hører til et anstændigt Udkomme er en Skønssag. Det er egentlig derpaa, de forskjellige Meninger om dette Lovforslag grunde sig. Den, der har Meget og er vant til at bruge Meget, anseer mange Ting for Fornødenheder, der ikke ere det, medens den, der maa hjælpe sig med Lidt — saa siger man — behøver ikke saa Meget at leve af. Jeg troer, at Livet, især i de større Byer, i det Hele har faaet et Opsving med Hensyn til, hvad man troer at behøve og at Meget er bleven til en Fornødenhed, fordi man har vænnet sig dertil. Man maa i det Hele kunne leve billigere, end man nu gjør. Jeg tvivler om, at den Sætning er rigtig, at man skal stille Embedsmændene saaledes, at de kunne leve med de Beshffillede og bedre end den jævne Borger. Embedsmænden skal dele Vilkaar med Borgeren og han skal ikke lægge op. Jeg kan saaledes ikke være enig med den sidste ærede Tale i denne Henseende. Det er blevet en Skik at betragte Embedsstanden som en Stand, der skal være stillet anderledes end de andre Borgere. Embedsmænden er ganske vist stillet anderledes end Rådmanden, fordi han ikke som denne kan speculere; men jeg troer, at man kan sige, at Embedsstanden i det Hele er godt lønnet, deels ved en anstændig åarlig Løn i Penge og deels ved Udsigt til Pension, hvorved den er ganske anderledes sikket end de øvrige Borgere i Landet. Den Maade at betragte Embedsstanden paa, som en særlig Stand med særlige Krav til Livet, forekommer mig ikke rigtig. Den ærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Madsvig) fremkom med en Betragtning, som jeg ikke kan underskrive. Det ærede Medlem gif dog ikke ind paa den gamle Betragt-

ning, at naar man ikke betalte godt, fik man ikke dygtige Embedsmænd, og det skal jeg paa Skjønne. Men der er nogle andre Paastande af ham, som jeg ikke saa lige kan være enig i. Den ærede Ordfører gif mere ind paa en Beregning, medens den ærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Madsvig) forsøgte at fremsætte Grunde, hvorfor Embedsmændene maatte have højt Lønning. Embedsmænden skal have, sagde han, hvad han kan være tilfreds med. Ja, det vilde vi allesammen, men en Slump af os maa hjælpe sig med noget knappere. Det kommer an paa de Forbring, man gjør til Livet. Gjør Embedsmænden f. Ex. Forbring paa at kunne være blandt de Første, der kunne deeltage i Alt, i Luxus o. s. v.; ja saa maa man votere hans Løn høit. Man siger, han trænger til Udvikling, og at han derfor skal have Penge til Bøger og Blade. Blade! Ja dertil trænger enhver, som er kommen ud over det allerlaveste Standpunkt. Det er Skade, at Landmanden ikke har Raad til at holde dem. Og nu Bøger! Som bekendt udkommer der i de senere Aar mange værdifulde Skrifter, der ere af stor Betydning for Landmanden, men dem har han ikke Raad til at faae. Det er sagt, at man pleier at regne den Løn, Embedsmænden faaer, som Nettoindtægt; men at han deraf har Udgifter, som han ikke kan undslaae sig for, og blandt dem var da først Udgiften til en Bestalling. Det er omtrent den samme Udgift, som en Mand, der skal etablere sig, har dertil, saa det kan vel gaae lige op. Der er foruden andre anført et Punkt, som forekommer mig ret karakteristisk at betegne Synspunktet for hele Embedsstandens Betragtning. Der er gjort et Krav, der forekommer mig beshynderligt, for ikke at sige morsomt. Blandt de Udgifter, Embedsmænden skal gjøre, nævnes saaledes Rangstat. Det forekommer mig at være en høist beshynderlig Grund, Rangsyge og Ordenssyge har grebet om sig her i Landet i en ganske forbausende Grad. Naar en Mand er Capitain eller Professor, kan man omtrent sige, hvilken Orden han har, hvad Rang han har, og nu skulde Staten altsaa give Embedsmænden høiere Løn, for at han kan have den Fornøielse at bære en Orden paa sin Skjole eller for at kunne blive kaldt Conferentsraad eller Geheimetats-